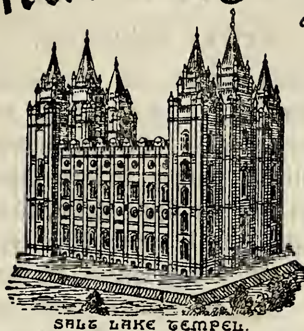
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. Den 1ste Juni 1902. 51de Aargang.

Pagtens Ark.

I Salomons Tempel stod, som bekendt, Pagtens Ark af Cedertræ og Guld. Den indeholdt Jødefolkets kosteligste Ejendele, Lovens Tavler og Lovbogen m. m. Man har hidtil troet, at alt dette var sporløst forsvundet. Nu mener imidlertid en meget erfaren Forsker, Henning Melander, at Klenodierne tvertimod ere i god Behold og findes nedgravede et Sted nær Jerusalem. Melander anfører omtrent følgende, som gengives efter et svensk Blad:

Mange holde for, at Pagtens Ark ødelagdes ved Tempelbranden 586 før Kr. Herom staar dog intet udtrykkelig skrevet noget Sted. Den Gang brændte ikke Templet ved Uheld. Det nedbrændtes efter Ordre fra den kommanderende Kaldæer-General, efter at han i Ro og Mag havde ladet Templet plyndre. Kaldæerne toge Alt af Værdi, som de kunde faa med sig, lige til Guldlisterne langs Væggen, som bleve hugne løs med Mejsel og Hammer. Pagtens Ark kan derfor umulig være brændt. Hvis den var slaaet i Stykker, vilde man have fundet Brudstykker af den ligesom af de store Kobbersøjler. Men dette er ikke sandsynligt; thi den var let haandterlig.

Pagtens Ark maa derfor i 586 enten været bragt bort af Jøderne og gemt, før Kaldæerne kom, eller af disse være bortført til Babylon. Men hvis Arken var ført til Babylon, vilde den uden Tvivl være kommet til at slaa Følge med Templets 5,400 Guld- og Sølvkar, som Jøderne efter deres Fangenskab fik tilbagceleveret. I saa Fald var

Arken sandsynligvis atter havnet i det nybyggede Tempel. Templet efter den babyloniske Landflygtighed indeholdt imidlertid ingen Ark. Paa Arkens Plads stod bare en Sten med et Røgelsekar. Bibelen omtaler heller ikke, at Arken blev bortført.

Arkens Skjulested.

Hvis Arken var bleven gemt, er det derimod let forklarligt, at Bibelen ikke omtaler dens Skjulested, endskønt den var langt vigtigere for Jøderne end Templet selv. Bibelen indeholder imidlertid visse Hentydninger, som muligvis antyde Arkens Skæbne. Profeten Jeremias, som ifølge Sagnet selv har skjult Arken, udtaler: „Han har bygget mig inde og hvælvet mig ind; i mørke Rum er jeg bortgemt ligesom (eller hos) de længst Afdøde. Jeg kan ej komme ud, mine Lænker ere tunge. Mine Veje og Stier ere spærrede med hugne Sten."

Der gaar flere Sagn om Arkens Skjulested: I Makkabæernes 2. Bog 2, 1. henvises saaledes til et ældre Haandskrift, som skal berette om, hvorledes Jeremias førte Arken og Tabernaklet til det Bjerg, hvorfra Moses saa ud over det forjættede Land. De bortførte Sager gemte Jeremias i en Hule.

I Baruks Apokalypse, skreven mellem 70 og 130 efter Kr., staar der, at Baruk, Jeremias's Skriver, havde følgende Syn: Medens Kaldæernes Hær omringede Jerusalem, ser Baruk Tabernaklet og de hellige Kar bæres ud af Ypperstepræsten. Og en Engel raaber med høj Røst til Jorden, at den skal modtage „Guds Ord og disse Ting, som jeg anbetror dig, og passe paa dem til de yderste Tider, da jeg vil kræve dem igen. Thi selv Templet skal for en Tid prisgives". — — Og Jorden aabnede sig og slugte Sagerne, fortæller Skriveren.

Maimonides siger, at Salomon, da han byggede Templet, forudsaa, at dette vilde blive ødelagt. Derfor indrettede han nede i Jorden et Gemmested for Arken, til hvilket man kom gennem dybe, lange og slyngede Veje. Der befalede Kong Josia i sin Tid Leviterne at bringe Arken hen, ligesaa Arons Stav og flere Sager.

De kristne Lærde have kun foragtet disse gamle Sagn, fordi de stamme fra jødiske Kilder, og de mene, at Pagtens Ark forlængst er ude af Spillet. Cyrusprofetien derimod udtaler: „Jeg vil give dig det mørkeste Dybs Skatte og skjulte Rigdomme," og disse Ord have utvivlsomt flere Gange foresvævet baade Jesus og Johannes den Døber, som derved have tænkt paa Pagtens Ark.

Melander antager videre, at Arken er bleven gemt allerede længe før den næstsidste Plyndring af Templet, som foregik Aar 597 f. K., inden Kaldæerne trængte frem. Maimonides paastaar, at dette skete under Kong Josia og paa hans Befaling. Dette lyder rimeligt. Aar 626 trængte nemlig Scytherne frem overalt og indjagede ogsaa Jøde-

folket Skræk. Farerne øgedes, da man hørte om Rustningerne i Ægypten. Thi skulde der blive Krig mellem de Omboende, saa kom det til at gaa ud over Jøderne.

Jeremias siger da ogsaa: „Vi hørte Rygtet om de sig nærmende Fjender, og vore Hænder sank; Angst og Kval greb os." Hvad var vel da naturligere, end at han skyndte sig at bringe Arken i Sikkerhed?

Ifølge Krønikernes 2. Bog sagde Kong Josia til Leviterne: „Sæt den hellige Ark i det Hus, som Salomo, Davids Søn, Israels Konge, har bygget. Den skal ikke mere være eder til Byrde."

Med disse Ord forsvinder Arken fra den bibelske Historie. Men netop samtidig forkyndte Jeremias højlydt for Folket (3, 16), at man ikke mere skulde tale om Arken. Dette bekræfter, at Pagtens Ark er bleven skaffet tilside, at Jeremias vidste Besked, og at han selv har foranstaltet det, som Makkabæerbøgerne paastaa.

Hvor blev den gemt?

Men hvor blev Arken gemt? Ganske nær Templet findes den næppe; thi der vilde Skattegraverne og Undersøgerne lede og undersøge overalt. Traditionen gaar ud paa, at Gemmestedet er et hemmeligt Kammer tæt ved Jerusalem og med underjordisk, hemmelig Tilgang. For at løse Gaaden maa man søge mod Syd, mener Melander; thi did havde Vandet Afløb, og derhen gaar endnu den Dag i Dag flere store Ledninger, saasom Silotunelen og Bir Evubtunnelen. I Henoksbogen, 90, 28.—29., staar, at man „nedsænkede eller indviklede det gamle Skrin. Man førte alle dets Søjler og Prydelser ud og satte dem ned et Sted i Syd".

Her i Syd har man jo ogsaa nylig fundet en Brønd, som antages at være den, hvori Præsterne gemte den hellige Ild, da Fangenskabets Tid kom. — Stedet er rimeligvis i Sammenstødet mellem Kedrons og Hinnoms Dal. Her findes en Ejendom, som vistnok har tilhørt Templet, da de hellige Kar ifølge Sagnene bleve lavede der. Stedet hedder Tofet. Der ligger rimeligvis ogsaa Pagtens Ark.

Begravelsen i Tofet.

Jeremias skriver om en Begravelse i Tofet. At sige lige ud, at Arken blev gemt, kunde han jo ikke. Da var den bleven plyndret. Tofet varet urent Sted. Her kastedes døde Ben fra gamle Grave; her førtes Byens Skarn og Affald ud. Her vilde ingen Skattegraver falde paa at lede efter Templets Klenodier. Tofet var et afskyet Sted; desto tryggere laa Pagtens Ark der.

Efter Landflygtigheden.

Esras og de Indviede, som vendte hjem fra Babylon, havde muligvis kendt Hemmeligheden med Tofet. Esras skaffede nemlig atter de gamle Skrifter tilveje paa en højst fordægtig Maade. Han gik ud i Ørkenen, hed det, og Folket troede, at han siden gengav Skrifterne efter Hukommelsen eller gennem Inspiration. Det var forbudt Folket at spørge efter ham eller lede efter ham i 40 Dage. Han har sandsynligvis studeret i Lønkammeret i Tofet. Der skal man grave, saa finder man Arken.

Men hvor Tofet ligger, det ved man ikke med Sikkerhed. Dog ligger der i Hinnoms Dal, sønden for Jerusalem, et Lighus paa den sydlige Bjergskraaning, hvor Dalen er smal som et vildt Bjergpas, der munder ud i Josafats Dal. Herfra, i Retning af Josafats Dal, strækker sig et stort Gravfelt. Der er Gravkammer ved Gravkammer, hvis kulsorte Aabninger ses paa lang Afstand.

Araberne kalde dette Sted Hakked-Dumm, der antagelig er det samme som Hakeldama. Man mener jo ogsaa, at dette er Blodageren, som blev købt for Judas' 30 Sølvpenge. Det hele er imidlertid, paastaar Melander, et eneste stort Gravfelt, hvor saa at sige hele det jødiske Folk ligger begravet. Her maa det underjordiske Rum være, hvori Jeremias lod Arken hensætte.

Melander har selv gjort Undersøgelser og mener at have Grund til at tro, at Tofet er det nuværende ældgamle Lighus med dets vældige gamle Benhave. (Bikuben.)

Konferencen i Kristiania.

Konferencen begyndte Lørdag den 26. April Kl. 8 om Aftenen i Lokalet i Østerhaugsgade 27. Af Ældster fra Zion vare til Stede: Missions-Præsident Anthon L. Skanchy; Konference-Præsidenterne Willard A. Christoffersen fra Kristiania og John N. Erickson fra Malmø Konference; Ældste Carl A. Carlson fra København samt de i Konferencen virkende Missionærer. Lokalet var smukt dekoreret med Flag og Palmer etc. og gjorde et meget behageligt Indtryk.

Konferencen aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Christoffersen bød de Forsamlede Velkommen; han sagde, at Herren havde aabenbaret sig og tilkendegivet sin Vilje igen til Jorden i vore Dage; dette er Grunden, hvorfor vi ere her i Aften. Han bad Herren velsigne Forsamlingen.

Derefter blev der givet Ældsterne Frederick W. Christensen, S. P. Neve, Carl Nielsen, Martin Thompsen og W. Hazen Eardly Lejlighed til at fortælle om deres Arbejde og om de Erfaringer, de havde høstet i

Missionens Tjeneste. De følte Alle godt i deres Arbejde og bar kraftige Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed.

Ældste Ole E. Olsen gav en kortfattet Rapport over sit Arbejde siden sidste Konference; han glædede sig i Herrens Tjeneste.

Præsident Anthon L. Skanchy udtalte sin Glæde over at samles til Konference med de Hellige i Kristiania og over at lytte til de Mænds Vidnesbyrd, som ere kaldede til at repræsentere og administrere i Guds Rige paa Jorden i disse Dage. Han sagde, at vi ere her som i en Skole, og der er mange Ting for os at lære og at udføre; gid vi maa være bøjelige som Leret i Pottemagerens Haand og ydmyge og lydige mod Evangeliets Fordringer! Vi ere her for at advare Menneskene, og hvis vi gøre det, have vi gjort vor Pligt. Han fortalte om sine Vandringer i Norge som Missionær, om sine Oplevelser og de Erfaringer, han da høstede, og han fremstillede nogle af Evangeliets Principper samt forklarede dem paa en interessant Maade.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Morgen Kl. 10 og aabnedes med Sang og Bøn. Ældsterne John L. Christiansen, Joseph A. Halvorsen og Octavius Gudmundsen afgave derpaa Rapporter over deres Virksomhed; de følte sig tilfredse i den og ønskede fremdeles at gaa fremad og virke i det Kald, hvortil de vare kaldte af Herrens bemyndigede Tjenere.

Præsident Willard A. Christoffersen gjorde nogle passende Bemærkninger og foreslog derpaa Kirkens almindelige og lokale Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslag vedtoges enstemmigt. Præsident John N. Erickson af Malmø Konference bragte en Hilsen fra de Hellige i Malmø; han selv havde i denne Konference glædet sig meget over Brødrenes Udtalelser, og han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Guddommeligheden af dette Værk, hvori han var en Medarbejder; han ønskede, at Alle maatte leve i Ydmyghed for Herren. Ældste Oluf J. Petersen bar dernæst sit Vidnesbyrd og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Koret sang »Let the mountains shout for joy«, og Mødet sluttede med Taksigelse af Præsident Skanchy.

Kl. 3 Eftermiddag fortsattes Konferencen med Sang og Bøn, og Ældsterne Albert J. Knudsen, Andrew Swensen, Nelson J. Hemmert, Johan Jensen og Heber Hansen afgave derpaa Rapporter over deres Arbejde og bar deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Ældste Carl A. Carlson, Skriver for »Nordstjärnan«, glædede sig over den Lejlighed, han havde til at mødes med de Hellige i denne Konference; han sagde, at Præstedømmet er paa Jorden til Velsignelse for Menneskenes Børn, og formanede Alle til at undersøge Evangeliet paa en

fordomsfri Maade, for at de kunde opnaa et Vidnesbyrd om dets Sandhed.

Præsident Skanchy udtalte, at han ønskede at stadfæste Brødrenes Vidnesbyrd. Han bragte Hilsen fra de Hellige i Konferencerne, som han havde besøgt, og gav mange gode og tidssvarende Raad og Lærdomme; han opmuntrede de Hellige til være trofaste i de Pagter, de havde sluttet med Gud.

Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Aften Kl. 7 og aabnedes paa sædvanlig Maade. Præsident Christoffersen følte sig taknemmelig mod Herren for hans Godhed imod os og for hans Aand, som havde ledsaget os i vore Bestræbelser her i denne Konference. Han talte over Evangeliets Principper og fremhævede, at det er et Kærlighedens Evangelium, hvori vi ere delagtige, og i hvilket vi ere Medarbejdere; derfor bør det os at elske og opmuntre hverandre i vor Fremadskriden paa den Bane, som vi have betraadt. Han formanede vore Venner til at undersøge Evangeliet paa en upartisk Maade og ej at dømme, førend de have undersøgt; thi dette er ikke viist.

Præsident Skanchy sagde, at denne Kirke blev organiseret for 72 Aar siden med 6 Medlemmer; den har siden den Tid udbredt sig til Verdens forskellige Nationer, og den udfører et stort Arbejde paa Jorden. Han talte om den Fuldkommenhed, hvorved denne Kirke udmærker sig i alle dens Afdelinger, som mange, ja, endogsaa Statsmænd og Lærde have forundret sig over; Aarsagen er, at Gud har aabenbaret og tilkendegivet Maaden, hvorpaa hans Kirke skulde opbygges; derfor er dens Organisation fuldkommen. Han talte om forskellige Profetier, som ere gaaede i bogstavelig Opfyldelse, og opmuntrede Alle til at være trofaste indtil Enden i dette store og herlige Værk, som nu skrider fremad over Jorden.

Præsident Christoffersen takkede de Tilstedeværende for deres Opmærksomhed og den gode Orden, som havde hersket under Møderne. Han takkede ligeledes alle dem, der havde bidraget til at gøre Konferencen saa hyggelig og behagelig for Alle.

Konferencen sluttedes med Bøn og Taksigelse.

Mandag den 28. og Tirsdag den 29. April afholdtes Præstedømsmøder, hvor Missionærerne afgave deres Rapporter over Arbejdet, der var udført i Vinterens Løb, og hvor de bleve beskikkede til deres forskellige Arbejdsmarker som følger: I Frederiksstad: John L. Christiansen og Martin P. Thompsen; i Drammen: Carl Nielsen, Ole E. Olsen og Carl G. Hansen; i Arendal: Søren P. Neve og W. Hazen Eardly; i Kristianssand: Albert J. Knudsen og Ola Sonne; i Laurvig: Oluf J. Pedersen, Nelson J. Hemmert og Johan Jensen; i Kristiania: Konference-Præsident Willard A. Christoffersen, Lorenzo Anderson og

Joseph A. Halvorsen; i Eidsvold: Julius Christensen, Heber Hansen og Julia Hansen; i Randsfjord: Andrew Svensen og Charles Larsen og i Frederikshald: Fr. W. Christensen og Octavius F. Gudmundsen.

I Følge Rapporten havde Missionærerne siden sidste Konference udført følgende Arbejde: 31,215 Skrifter og 1,317 Bøger vare omsatte, 27,255 Fremmedes Huse besøgte, 5,505 evangeliske Samtaler og 912 Møder vare holdte, og 80 vare indlemmede i Kirken ved Daab. Præsidenterne talte meget opmuntrende til Missionærerne; disse gaa nu til deres forskellige Arbejdsmarker med fornyet Iver for at fortsætte den Gerning, hvortil de ere kaldte.

Mandag Aften afholdtes et Søndagsskolemøde, hvor der blev udført et godt Program, der vidnede om, at Børnene føle Interesse i Skolen og gøre udmærket Fremgang. Præsident Skanchy talte opmuntrende til Børnene og de Tilstedeværende.

Onsdag Aften holdtes et specielt Grensmøde, hvor Præsident Skanchy talte særdeles belærende til de Hellige, og hvor mange af disse fremstod og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder.

Efter Mødets Slutning afrejste Præsident Skanchy til Bergens Konference. Christian Johansen, Skriver.

Frygtelige Ulykker. Den frygtelige Ulykke, der har ramt Staden St. Pierre og Omegn paa Martinique, den betydeligste af de franske vestindiske Øer, er enestaaende i sin Rædselsfuldhed, idet over 40,000 Mennesker ynkelig omkom i Løbet af nogle faa Minutter; en Ild- og Støvregn udbredte sig over den fra den nærliggende gamle Vulkan, Pelee, hvis Virksomhed antoges at være ophørt for længe siden paa Grund af, at en Sø i Aarevis havde opfyldt Krateret. Det synes, som om giftige Luftarter havde udbredt sig over Byen, lige før Ildregnen naaede den; thi de Døde findes i Hobe paa Gaderne, ved Havnen og i Husene, og de ligge med Ansigtet vendt mod Jorden som for at undgaa den daarlige Luft; Klæderne ere brændte af dem, og der er Fare for, at de forkullede Lig under den hede tropiske Sols Indflydelse kunne foraarsage en Pest. Alle Skibene i Havnen ere ligeledes ødelagte, og Havet omkring den nordlige Del af Øen er er fuldt af Vragstumper. Men det er ikke alene Martinique, der er saaledes hjemsøgt; ogsaa paa den engelske Ø St. Vincent har der været et Udbrud, hvorved Mennesker i Hundredevis ere omkomne, og Øen er saa ødelagt, at Regeringen har besluttet at føre de ulykkelige tiloversblevne Indbyggere til andre engelske Øer. Ogsaa paa den danske Ø St. Thomas sporedes Jordskælvet, og samtidig er der sket Udbrud af Vulkaner i Meksikos og Nicaraguas frugtbareste og folkerigeste Dele, hvor Befolkningen rædselsslagen flygtede fra deres Hjem. Ved at gennemlæse disse Beretninger faa vi det ubehagelige Indtryk, at vor Jord med sin Klippegrund alligevel ikke er noget rigtig sikkert Opholdssted.

Den 1ste Juni 1902.

Spæde Børns Frelse.

Det vigtigste Emne, der blev omhandlet i Præste-Foreningen her i Staden for en Tid siden var „Spæde Børns Frelse". At der hersker nogen Menings-Forskel angaaende den Skæbne, der rammer de Smaa, som dø i deres tidlige Barndom, skyldes de Forestillinger og Trosbekendelser, der fremsættes af Teologer, som ikke ere bemyndigede eller inspirerede af Gud til at forkynde hans Vilje og forklare hans Ord. Den forfærdeligste Lære, der læres i denne Forbindelse, finder Udtryk i en Sætning, som forkyndes af de strengeste Prædestinations-Prædikanter: „Der er Børn i Helvede, som kun ere et Spand lange."

Læresætningen om spæde Børns Fordømmelse synes snarere at være af djævelsk end af himmelsk Oprindelse. Den har fundet Støtte i to Lærebegreber, som nogle af Kristendommens mest fremragende „Gejstlige" have fremsat. Det første er „Arvesynden", vore første Forældres Synd, som er nedarvet igennem alle deres Efterkommere, og „denne Besmittelse vedvarer"; „derfor fortjener enhver, som fødes i denne Verden, Guds Vrede og Fordømmelse". Dette Sprog finde vi i den engelsk-biskoppelige Kirkes niende Artikel. Men samme Kirke erklærer ogsaa, „at der er ingen Fordømmelse for dem, som tro og blive døbte". Smaa Børn, som ere for unge til at tro, naar de fremstilles af deres „Faddere og Gudmødre", blive „døbte" ved, at Vandet bruges paa en Maade, der anses for at være Daab, og hvis de skulde dø i deres Barndoms-Aar, antages det, at de ere „frelste". Men udøbte Børn betragtes endog i Nutiden af ortodokse Præster for at være iblandt de Fortabte. Og den hele Menneskehed udenfor Kristendommen fordømmes ogsaa i Følge bestaaende Trosbekendelser til evig Pine. Tro paa Jesus Kristus fremsættes som en Nødvendighed; denne Verden holdes for at være den eneste „Prøvestand", og Alle, som ikke tro, ere uigenkaldelig fordømte. Dette gælder saavel Børn som Voksne.

Det andet Lærebegreb er, at Gud, før han grundlagde Verden, beskikkede og forudbestemte et vist Antal, som ikke kan formindskes eller formeres, til evig Frelse ved Jesus Kristus, uden at tage noget Hensyn til deres Gerninger. Resten af Menneskeheden — og denne indbefatter uden Undtagelse alle Hedninger — beskikkede han til evig Vrede og uendelig Pine efter hans allerhøjeste Magts Behagelighed og uendelige Retfærdighed. De, der frelses, kaldes „de Udvalgte". Iblandt dem siges der at være „udvalgte smaa Børn". Dette forudsætter, at der ogsaa er Børn, som ikke ere blandt de udvalgte. Og det er den Forestilling, som denne Læres mest fremragende Forkyndere have vedligeholdt.

I den senere Tid har denne Læres Skrækkelighed gjort et stærkt Indtryk paa fornuftige Menneskers Sind, saa at en Revision af Grundlærebegreberne fordres, ja, Prædestinations-Lærere have endog beflittet sig paa at forklare, at alle Børn, som dø i deres unge Aar, maa være „udvalgte Børn". Dette synes at være det Resultat, hvortil de Præster, som mødte forleden, ere komne. Vi lykønske dem til dette Fremskridt i kristelig Teologi.

Det vilde være interessant at vide, hvorledes denne Lære kan bringes i Overensstemmelse med Genfødelsens Daab og det væsentlige i at øve Tro paa Kristus, som en Betingelse for Frelse, og Fordømmelsen af alle Hedninger, fordi de ikke tro paa Kristus, især naar vi betragte Læren om, at der efter Døden ikke findes nogen Omvendelse eller Frelse for dem, som dø i Vantro. Ophævelsen af den frastødende Lære om „spæde Børns Fordømmelse" bortfjerner en Grundsten af den sekteriske Kirkes Mur, som svækker og maaske kan nedbryde den hele forfaldne Bygning.

Den Lære, som Kristus selv forkyndte angaaende smaa Børn, medens han levede her paa Jorden, var, at „Guds Rige hørte Saadanne til". Han velsignede dem, men han døbte dem ikke. I hans Religions-System følger Daaben efter Tro og Omvendelse. Førend Barnet er gammelt nok til at tro og omvende sig, er Daaben ikke nødvendig; thi den er en Ordinance til Syndernes Forladelse, og Synd tilregnes ikke Saadanne, som ikke forstaa nok til at synde med Forsæt. „Hvor der ingen Lov er, findes ingen Overtrædelse".

Da Herren oprettede sin Kirke i de sidste Dage, aabenbarede han Læren angaaende de Smaa og forordnede, at de skulde velsignes af de Ældste i Forsamlingen, og han erklærede:

„Men jeg siger eder, at smaa Børn ere forløste ved min Enbaarne, fra Verdens Grundvold blev lagt, derfor kunne de ikke synde; thi Satan har ikke faaet Magt til at friste smaa Børn, førend de begynde at blive ansvarlige for mig." (Pagtens Bog 29, 46.—47.)

Denne Sandhed blev aabenbaret allerede i September 1830 og er bleven prædiket af vore Ældster baade vidt og bredt; den har visseligen haft en mærkelig Indflydelse paa den religiøse Tankegang og hjulpet til at frembringe en mere liberal Mening og en fornuftigere Forstaaelse af den guddommelige Hensigt. Dette er ligeledes Tilfældet med andre Principper, som ere aabenbarede i disse sidste Dage, og de ville i Tidens Løb udføre deres Hensigt: at sprede og fordrive det aandelige Mørke; thi de udgaa fra ham, som er Lyset og Livet.

Ethvert Barn, som dør, førend det naar Ansvarligheds-Alderen, der er forskellig efter Børnenes individuelle Egenskaber, er iblandt de forløste, enten det saa er af kristelige eller hedenske Forældre. Enhver Sjæl af Adams Slægt vil faa Lejlighed til enten i Legemet eller udenfor Legemet at lære Frelsens Plan. Gud er ikke et hævnende Uhyre eller en ufor-

sonlig Hersker. Han er Kærlighed, Naade og Retfærdighed forenet. Han er vor Fader saavel som vor Gud, og hans elskende Godhed vedvarer for evigt. „Spæde Børns Fordømmelse" kommer her neden fra; det er forunderligt, at slig en Mening kan næres af forstandige Mennesker eller af nogen, som tror paa den guddommelige Faders herlige Egenskaber og hans elskende Søn, vor Forløser.

Ankomst. Følgende Ældster ankom fra Zion den 18. Maj: Alma G. Jacobson fra Logan, Utah, og Niels A. Thompsen fra Ephraim, Utah. Vi byde dem Velkommen til Skandinavien.

Beskikkelser. Ovennævnte Ældster beskikkes til at arbejde i de respektive Konferencer som følger: Alma G. Jacobson i Stockholm og og Niels A. Thompsen i Københavns Konference.

Afløsninger. Følgende Ældster ere efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste hæderligen afløste med Tilladelse til at rejse til deres kære Hjem: Enoch C. Lybbert fra Trondhjem og James P. Christensen fra Københavns Konference. Vi ønske dem en lykkelig Rejse hjem.

Konferencen i Trondhjem.

De Sidste-Dages Hellige i Trondhjem afholdt Konference i Arbejderforeningens Sal, Hjørnet af Prinsensgade og Kongensgade, Lørdag den 10. og Søndag den 11. Maj.

Nærværende vare Missions-Præsident Anthon L. Skanchy, Konference-Præsident Enoch C. Lybbert samt de i Konferencen virkende Missionærer.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften Kl. 8 med Sang og Bøn. Ældste Ole Hansen var den første Taler; han glædede sig ved efter flere Aars Ophold iblandt de Sidste-Dages Hellige at været agtet værdig til at være en Budbærer om Evangeliets skønne Principper, og han bar Vidnesbyrd om Evangeliets guddommelige Oprindelse. Ældste James Monsen gav en Rapport over sit Arbejde i Tromsø Gren og talte derefter om Guds Hensigter med sine Børn paa Jorden; han formanede de Forsamlede til at undersøge Skriften og bede Gud om Visdom; thi han giver gerne og bebrejder ingen. Ældste Hyrum A. Andersen bar Vidnesbyrd om, at Evangeliets Gaver findes iblandt de Hellige.

Koret sang: „Hvil fra dit Arbejde".

Ældste Arthur Halvorsen sagde, at ligesom der kun er „een Herre, een Tro og een Daab", er der ogsaa kun eet Evangelium. Ældste

Charles O. Larsen talte om Nødvendigheden af Aabenbaring, eftersom Bibelen var ufuldstændig, og han vidnede om, at Tegnene følge de Troende i vore Dage.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Form. Kl. 11 og aabnedes med Sang og Bøn. Ældste Ezra P. Jensen sagde, det glædede ham, at Evangeliet indeholder ikke nogle faa, men alle Bibelens skønne Principper. Han omtalte Forbandelsen, der vil komme over dem, som forandre Guds Bud. Ældste Ambrey Nowell sagde, at Folk gik fra den ene Yderlighed til den anden paa religiøse Omraader som Følge af Misforstaaelse af Evangeliet; kun Frelserens Lære vil bringe Ophøjelse i Guds Rige. Ældste Parley Petersen talte om den Myndighed, som Frelseren gav; Velsignelser fulgte dens Udøvelse, og de samme Velsignelser følge hans bemyndigede Tjenere i vore Dage.

Koret sang: O, min Fader, du, som troner.

Præsident Anthon L. Skanchy talte om det Slægtskabs-Forhold, hvori vi staa til hverandre, og nævnede tydelige Beviser paa, at vi i Sandhed ere Brødre og Søstre, Børn af en fælles Fader, og satte her i en bestemt Hensigt efter den Plan, som blev lagt fra Evigheden. Han talte om Arbejderne i Vingaarden og sagde, at vi ere de Arbejdere, som ere kaldede i den 11. Time; vor Løn er sikker, hvis vi udføre vore Pligter. Han omtalte derefter sine Erfaringer, da han som en ung Mand annammede Evangeliet for 40 Aar siden her i sin Fødeby; han havde udstaaet megen Forfølgelse i sit Fødeland paa Grund af det Vidnesbyrd, som han bar til sine Medmennesker; han glædede sig over Friheden, der nu fandtes, til at prædike Evangeliet i denne Stad, og sammenlignede Forholdet nu og den Gang; det var ham en Glæde at hilse paa sine gamle Barndoms-Venner.

Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Søndag Eftermiddag Kl. 4 fortsattes Konferencen og aabnedes paa sædvanlig Maade. Ældste Willard A. Skanchy talte om Nødvendigheden af at kende den eneste sande Gud, som er alle Tings Skaber, som skabte Mennesket i sit Billede, og om hvilken Skriften bærer Vidnesbyrd, at Frelseren var hans udtrykte Billede. Ældste Rasmus Rasmusen talte om Herrens anden og herlige Tilkommelse og om de store Begivenheder, der da ere i Vente, naar Herren besøger Jerusalem og frier sit Folk, Føderne, fra deres Fjender og ved denne Lejlighed vil kendes af dem. Han formanede de Forsamlede til at berede sig for de store Begivenheder, der ere i Vente, saa at de kunne være iblandt dem, der skulle regere med ham som Konger og Præster.

Koret sang en Korsang: „Halleluja".

Præsident Skanchy omtalte nogle af de Tegn, der skulle gaa forud for Herrens anden Tilkommelse, nemlig Krige og Rygter om

Krige og andre Ulykker; men et af de vigtigste Tegn er, at dette Riges Evangelium skal prædikes som et Vidnesbyrd til alle Folk. Han forklarede Evangeliets Gengivelse ved Profeten Joseph Smith paa en tydelig Maade og formanede Folket til at sammenligne de Sidste-Dages Helliges Lære og fuldkomne Organisation med den, som Kristus forkyndte; de vilde da finde, at det ikke alene er den samme Lære, men at de samme Gaver, Kræfter og Velsignelser som fordum ogsaa medfølge i vore Dage; han viste fra Galater-Brevet Forbandelsen, der vil komme over dem, som forandre Evangeliet, og advarede Folket imod at bringe Forbandelse over sig ved at forkaste dette himmelsendte Budskab.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Aften Kl. 8 og aabnedes med Sang og Bøn. Ældste Moroni K. Petersen talte om Nødvendigheden af at være vejledet ved den Hellig-Aand; naar Menneskene prøve paa at udfinde Guds Veje uden den, ere de afvegne. „Uden Syner forsmægter Folket."

Præsident Skanchy foreslog derpaa Kirkens almindelige og lokale Myndigheder samt Ældste Charles J. Olsen som Præsident over Trondhjems Konference. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Præsident Charles J. Olsen sagde, at han følte sig overrasket over det vigtige Kald, han havde modtaget. Han vidnede, at en Engel havde gæstet Jorden og gengivet Evangeliet i Følge Aabenbaringens 14. Kapitel, 6. Vers, og opmuntrede Alle til at slutte Pagt med Herren. Ældste Milton H. Knudsen sagde, at Herren er uforanderlig, og at Frelsens Plan er evig, ligesom han er. Han talte om, hvorledes Herrens Tjenere ere udsendte fra deres forskellige Haandteringer for at prædike ligesom i Frelserens Dage.

Koret sang „Sang af de Genløste".

Præsident Lybbert talte om Josef Smiths Liv, hvorledes Herren havde gengivet Evangeliet ved ham gennem Englebetjening; hellige Væsener beseglede Præstedømmet paa hans Hoved, og ved ham blev Evangeliet gengivet rent og uforfalsket, som det var i fordums Dage, hvilket Verdens Vise igennem Aarhundreder forgæves havde forsøgt.

Præsident Skanchy ønskede at bevidne, at disse Brødre ere udsendte med Fuldmagt til at udføre Evangeliets Ordinancer i Herrens Navn, og de gøre det foruden Løn og Betaling. Han glædede sig over Evangeliets Fremgang i Skandinavien og opmuntrede de Hellige til at forblive her og ikke emigrere. Han talte om de Helliges Fremgang i Zion; vi have der 115,000 Søndagsskole-Børn og 10,000 Lærere til at undervise de Smaa; hvor tydeligt blive ikke Profetierne opfyldte, som sige, at de skulle samles fra alle Lande, Halte, Blinde og Krøblinge; Evangeliet er lig et Net, der drager baade Gode og Onde, de Ringe og Svage saa vel som nogle af de lærdeste Mænd, der findes i vore Dage.

Det er en Fejltagelse at tro, at vore Missionærer alle ere ulærde Mænd; vi have mange, der baade i Videnskab og Kunst kunne maale sig med de mest lærde. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om, at Herren igen har talet til Jorden.

Konferencen sluttedes med Sang, og Taksigelse af Præsident Skanchy.

Om Mandagen afholdtes der Præstedømsmøder, hvor alle Missionærerne afgave Rapporter over deres Virksomhed siden sidste Konference; af disse fremgik det, at følgende Arbejde var udført: 11,172 og 1,763 Bøger vare omsatte; 7,637 Fremmedes Huse vare besøgte; 2,847 evangeliske Samtaler og 217 Møder vare holdte; 19 vare døbte, 3 ordinerede og 2 Børn velsignede.

Ældsterne beskikkedes til at arbejde i de respektive Grene som følger: I Trondhjem: Præsident Charles J. Olsen og Forstander Rasmus Rasmusen; i Kristiansund: Milton H. Knudsen og Moroni K. Petersen; i Ørkdalen: James M. Petersen og Arthur Halvorsen; i Stenkjær: Ambrey Nowel og Ole Hansen; i Namsos: Charles O. Larsen og Ezra P. Jensen; i Tromsø: James Monsen og Hyrum A. Andersen, hvilket senere blev forandret fra Tromsø til Selbo. Præsidenterne Skanchy og Olsen gave mange gode Raad og Opmuntringer til Brødrene, og Alle udtrykte deres Glæde over at have faaet Del i den aandelige Føde, som i saa rigt Maal fandtes ved alle Møderne.

Mandag Aften blev et Søndagsskolemøde afholdt, hvor Børnene viste, at Arbejdet til deres Fordel havde været velsignelsesrigt. Præsident Skanchy talte opmuntrende til Børnene og Forældrene.

Tirsdag Aften blev en kvindelig Hjælpeforening organiseret, og Søndagsskolen blev omorganiseret. Præsident Skanchy talte til de Tilstedeværende, og Alle udtrykte deres Tilfredshed med, hvad der var foretaget. Rasmus Rasmusen, Skriver.

Ældste Niels Wilhelmsens Begravelse.

Som Svar paa en høflig Anmodning til Ældste Wilhelmsens Enke om Oplysning angaaende vor højtelskede afdøde Ven og Broders Begravelse har jeg modtaget efterfølgende Brev:

St. Charles, Idaho, den 4. April 1902.

Ældste C. C. A. Christensen.

Kære Broder!

Vi modtog Deres kærkomne Brev i Gaar (Torsdag den 3. April) og blev overmaade glade over at høre fra Dem. Præsident Budge havde arrangeret det saaledes, at mange Folk fra de forskellige Settlementer skulde rejse til Jernbane-Stationen i Montpelier for at ledsage

Kisten her til Byen; men paa Grund af Vejenes daarlige Tilstand var der ikke mange, som kom dertil. De, kære Broder, kan maaske nok danne Dem et Begreb om de Følelser, som besjælede os, da vi — tyve Aar efter hans Død — modtoge disse for os saa dyrebare Levninger; thi vi kunne ikke beskrive dem. Vi kunne ikke sige noget om Kistens Indhold, da den ikke blev aabnet, eftersom hans Ben vare i en forseglet Metal-Kiste, indesluttet i en anden Kasse af Træ, i hvilken der ogsaa var indpakket den Marmorplade, som havde betegnet hans Grav i Danmark. Efterat være kommen hjem blev den indre Ligkiste sat ind i en almindelig stor Ligkiste, hvilket gav det et meget bedre Udseende.

Begravelses-Højtideligheden foregik den følgende Dag, Tirsdagen den 11. Marts, i Tabernaklet i St. Charles, under Biskop E. C. Keetch's Ledelse, og en stor Mængde deltagende Venner vare til Stede fra andre Byer, skønt Vejene vare næsten ufremkommelige. Indvendig var Tabernaklet i denne Anledning dekoreret paa en passende Maade, og kærlige Hænder og medfølende Hjerter havde gjort sig den største Umage for at vise deres dybtfølte Højagtelse for den Afdødes Minde.

Forsamlingen blev aabnet med Bøn af Ældste M. Booth, og Taler bleve holdte af Ældsterne John A. Hunt sen., F. M. Winther, W. Rich, James H. Hart og Præsident Wm. Budge. Ældste John U. Stucki sluttede med Bøn. Sang og Sørgemusik blev udført særdeles smukt under Ledelse af Ældste S. W. Tremelling. Talernes Indhold gjorde et godt Indtryk og ledede Tanken hen paa den Afdødes udmærkede Egenskaber og hans pletfri og daadrige Vandel her i Livet.

Til Slutning, Broder Christensen, føle vi det som vor Pligt at udtrykke vor Taknemmelighed, fordi det blev forundt os at faa hans jordiske Levninger sendt hjem og begrave dem i Familiens Begravelsesjord.

Paa min egen og Familiens Vegne.

A. C. Wilhelmsen.

(Bikuben.)

I Chikago har en Gejstlig ved Navn C. R. Scowill paatænkt, hvis Kirke-Værgerne billiger Sagen, at afholde „religiøse" Forsamlinger i de saakaldte Roof-Gardens (Tag-Haveanlæg) med musikalsk Underholdning, hvor Vanille-Is etc. kan nydes. Hvorfor ikke? Der findes jo saakaldte „hellige Koncerter", og vi kunne maaske i en nær Fremtid høre om „hellige Kranse-Danse", eller endog om, at „hellige Maskeballer" afholdes. Vi maa forberede os paa disse Ting; det kommer ikke saa nøje an paa et „religiøst" Humbug mer eller mindre. (Beobachter.)

Ældste Andrew Jenson er af Kirkens Første Præsidentskab bleven beskikket til at rejse til København, Danmark, for at besørge Udgivelsen af en ny Udgave af Mormons Bog. Manuskriptet er bleven revideret af Præsident Anthon H. Lund, og Bogen vil blive aldeles lig den sidste amerikanske Udgave. (Bikuben.)

Haab for de Smaa.

„Naar jeg ser din Himmel, dine Fingres Gerning, Maanen og Stjernerne, som du beredte; da maa jeg sige, hvad er et Menneske, at du kommer ham i Hu, og et Menneskes Barn, at du besøger ham?

Og du haver ladet ham et Lidet blive ringere end Englene, men du skal krone ham med Ære og Hæder.“ Davids Salme, 8, 4. 6.; Hebr. 2, 6.

„Men de, som undervise andre, skal skinne som den udstrakte Befæstnings Skin, og de, som have retfærdiggjort mange, som Stjernerne evindelig og altid.“ Dan 12. 3.

Naar jeg i Tanken ser tilbage
Paa Livets nu hensvundne Aar —
Min Ungdoms Tid og Manddoms Dage,
Der som en Drøm nu for mig staar,
Jeg ser, hvad Nyttigt jeg har gjort,
Er ikke meget eller stort.

Kun som en lille Sten jeg fylder
En Plads i Herrens Tempel her,
Og selv for denne Plads jeg skylder
Ham Æren, som mig satte der;
Han kærlig mig ved Haanden tog
Og skrev mit Navn i Livsens Bog.

Guds store Mænd som Stjerner straale
Paa de henrundne Tiders Hvælv,
Men, som en Tue kan sig maale
Med Bjærget, regner jeg mig selv —
En Spire spæd ved Bjærgets Fod,
Et lille Skud fra Træets Rod.

Men naar med skærpet Syn jeg skuer
Paa Evighedens Himmelhvælv,
Da ser jeg, mangen Stjerne luer
Med større Glans end Solen selv;
Som Verdeners Sole der de staa,
Skønt her for os de synes smaa.

I Himlen ser jeg Jesu trone
Og mer end Solen straale klar,
Skønt engang, med en Tornekrone,
En Genstand kun for Spot han var —
Lig ham, vil andre Stjerner smaa
Som Lys for mørke Verdner staa.

Og da vil Verden se og vide,
At Gud var Menneske engang —
At Mennesker kan fremad skride
Og faa blandt Guds Udvalgte Rang;
Med Jesus Guddomsglans opnaa,
Om ogsaa her de synes smaa.

C. C. A. C.

Dødsfald.

Lørdag Morgen den 5. April døde Søster S. C. Sørensen. Hun blev født den 17. Juni 1849 i Skjellet, Skjæve Sogn, Hjørring Amt, Danmark. Hun annammede Evangeliet i 1865 og blev gift med S. C. Sørensen den 1. Maj 1867. De forlode Danmark den 11. Juni og ankom til Salt Lake City i Oktober samme Aar. Fra Salt Lake City flyttede de til Ephraim og et Aar senere til Manti, hvor de have boet hele Tiden siden. Søster Sørensen efterlader en sørgende Husbond, tre Børn og syv Børnebørn. Hun var en meget godhjertet og trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse. Begravelsen fandt Sted fra Tabernaklet, som var fyldt med deltagende Venner, og mange fulgte hende til hendes sidste Hvilested. Der var mange til Stede fra Ephraim. (Bikuben.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1902.
Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).